

Щиро вітаємо всіх працівників автотранспорту зони відчуження з професійним святом!

ВОНИ БУЛИ ПЕРШИМИ

Іванківське автопідприємство Київської області - ровесник перемоги у Великій Вітчизняній війні. Воно було створене на сьомий її день. І кожен період його становлення - то слава історія колективу. Дружньої згуртованої сім'ї трудивників, які починали творити її з двох полуторок і однієї автомашини ЗІС-5. Вирушали у такі далекі рейси, як Іванків-Київ-Умань-Жашків-Родомишль-Остер, і освоювали у далекі 50-ті роки нову на той час вітчизняну техніку - ЗІС-150, ГАЗ-51.

Основою колективу були колишні фронтовики. У багатьох з них до військових нагород додалися ще й трудові. Майже півстоліття віддав улюбленій професії

Евакуація. 1986 рік.

кавалер трьох Орденів Слави Пилип Романович Приходько, кавалер орденів Трудової Слави III ступеня та Червоного Прапора Михайло Петрович Білицький і багато інших трудивників.

У будь-які періоди життя нашого суспільства нагороди "за так" не давались. Хоч дехто тепер з іронією "судить" історію: працюю вимірюювався внесок кожного у загальну справу.

Ці традиції попри всі перипетії життя міцно вжилися в підприємстві. Хоч з відомих причин воно тепер і змінило назву, ставши АТ "Автомобіліст". Шукає своє місце у цьому стрімкому напіврозбурханому житті, щоб вижити...

А наприкінці квітня 1986-го? Ще не було таких проблем. Стабільність, чіткість у забезпеченні

новою технікою, пально-мастильними матеріалами, запчастинами, дисципліна у колективі. Тому на перший поклик ЛНА на ЧАЕС відгукнулися всі як один автотранспортники. З 27 на 28 квітня весь автобусний парк було відправлено на евакуацію постраждалого населення. Тоді ще не говорили: у зону відчуження. Та й не була ця територія сусіднього Чорнобильського району чужою для іванківців. Вони тривалий час обслуговували і чорнобильців, і прип'ятчан. А вантажівки були задіяні на доставленні будівельних матеріалів на ЧАЕС, яка тоді споруджувалася.

І ось квітень 1986 року змінив літочислення іванківських автомобілістів на періоди: до війни і після. Бо невидима війна, без куль і снарядів, забрала з життя за

10 минутих літ вже більше 30 водіїв, представників адміністрації, спеціалістів, обслуговуючого персоналу.

Їх ніхто насильно у зону не послав. Але була в тому необхідність. Першими іванківці налагодили роботу станцій зараження техніки, яка виїжджала з зони. А 2 травня 1986 року ціла колона - 40 вантажівок вивозили населення і майно з колишнього Чорнобильського району.

Поряд з цим майже 20 ЗІЛів-555 доставляли з Дитятко у Чорнобиль глину для обвалування захисних споруд понад берегами і в заплавах Прип'яті.

Особливу роботу в зоні виконував загін на чолі з інженером Катериною Федорівною Проценко: перевозили свинець зі станції Вільча. Багатьох їх вже немає серед нас. Останнє, що ніколи не зітреться з пам'яті, - сумні похорони і довгі проводи водіїв та розтерзуючі сигнали автомобілів. Було правило у водіїв: саме так віддавати шану своїм колегам, які відходять навечно. Саме так проводжали в останню путь і К. Ф. Проценко, і начальника вантажної автоколонни І. Л. Ігнатюка, і багатьох-багатьох інших. У зоні відчуження у багатьох об'єктах, споруджених у перші роки ЛНА, є частина праці автомобілістів. Вони доставляли будівельні матеріали на саму ЧАЕС, для пуску першого і другого енергоблоків.

Бойовий пост автомобілісти витримали. Без нарікань, натяків на те, що тяжко, що "набрали" певну кількість бер. Вони були першими серед автомобілістів України, які взяли участь в ЛНА на Чорнобильській АЕС. Як на війні, отримали скромні нагороди від неіснуючої нині держави - СРСР. Грамотами Верховної Ради відзначені водії Є. П. Шугаєв та В. М. Лазуренко. Інші нагороди мають ще багато автомобілістів, які стали на двобій з атомним лихом.

Тихим, не дуже помітним, виявився їхній справжній подвиг у годину всепланетарної катастрофи. Та й подвигом свій внесок у ЛНА жоден з них не називає. Так було. Так сталося. У цьому - характер, чи, як тепер називають, - ментальність людей, які клали на вівтар Вітчизни своє життя! Хоч куди не глянь - навкруги спритніші від них (рядових трудяг, знедолених, бідних, інколи по кілька місяців без заробітної плати) "вибивають" собі чорнобильські пілги, не маючи на це жодного права. Перші ж - мало соціально захищені, але працюють, як і 10

Таким колонам на шляхах Київщини вмикали зелене світло.

років тому, щоб жити і вижити, по сусідству із зоною відчуження і в ній.

Чимало молодих автомобілістів - іванківців працює нині в Чорнобилі, Прип'яті. Їх знову зове далекий поклик долі своїх старших колег і наставників, які участь в ЛНА вважають школою мужності і науки виживати в екстремальних ситуаціях.

Катерина ВОЛОВИК.